

5. tammikuuta

The Evidence

Dwight Nelson ja Donna Webb

Yli 160 vuoden ajan adventtikirkko on keskittänyt voimavaransa evankeliointiin. Telttakokouksista valtaviin satelliittievankeliointisarjoihin lopun ajan sanomaa on julistettu miljoonille. Useimmiten kuulijat vain ovat olleet niitä, joilla jo on jonkinlainen suhde uskontoon.

Yli 50 vuoden ajan adventtikirkko on pyrkinyt television avulla tavoittamaan niitä, jotka eivät yleensä käy kirkossa. Vuonna 1950 Yhdysvalloissa yhdyttiin tuottamaan Faith for Today -ohjelmaa, joka on draaman keinoin tehnyt adventtisanomaa tunnetuksi tuhansille.

Vuonna 1999 Faith for Today -ohjelman tekijät ja Dwight Nelson, Andrewsien yliopiston kampuksen vanhempi pastori ja tunnettu evankelista, alkoivat pohtia, miten kirkko voisi paremmin puhutella ei-uskonnollisia ihmisiä.

"Adventtikirkko on innoissaan työn suuntaamisesta 10/40-ryöhykkeelle", Nelson sanoi, "mutta tuo pakanuuden, maallistumisen ja postmodernin sivilisaation ryöhyke ulottuu myös länsimaihin. Halusimme luoda ohjelman, joka rakentaa sillan maallistuneen yleisön ja Jumalan välille."

Todisteet

The Evidence, "todistusaineisto", on täysin uusi ohjelma, jossa esitetään syvällisiä, silmät avaavia tutkimuksia Jumalan eri ulottuvuuksista sellaisina kuin ne paljastuvat tieteessä, taiteessa, historiassa ja ihmissydämessä. Ohjelmassa pyritään rakentamaan siltää tieteeseen ja teologian välille.

Ohjelma on suunnattu ajatteleville ei-uskoville pikemmin kuin uskoville kristityille. Pyrimme tavoittamaan henkilöitä, joilla ei ole vahvoja uskonnollisia juuria tai joiden uskonnollinen kokemus ei ole tyydyttänyt heidän hengellisiä tarpeitaan. Katsojat ovat maallistuneita ihmisiä, jotka yrittävät löytää elämälle tarkoituksen.

Tavoittaaksemme tällaiset ihmiset paneudumme ohjelmissa sellaisiin kysymyksiin kuin "Mistä olemme tulleet?" ja "Miksi olemme tällä?" Ohjelmissa ei pohdita ainoastaan Jumalan olemassaoloa vaan hänen rakkauttaan ja huolenpitoaan meitä kohtaan.

Puolen tunnin ohjelma muistuttaa rakenteeltaan ajankohtaisohjelmaa. Haastattelemme maailmankuuluja tiedemiehiä ja taiteilijoita, jotka osaavat selittää luonnon ja elämän ihmeitä. Sitten katsojien ajatukset ja sydämet suunnataan Jumalaan.

Dwight Nelson toimii ohjelman juontajana. Hänen palava intonsa evankeliointiin, hänen kokemuksensa televisiossa ja hänen jatkuva yhteytensä nuoriin opiskelijoihin suuressa yliopistossa antaa tarvittavan kokemuksen tähän vaativaan rooliin.

"Haluamme käsitellä tiedettä, taidetta ja etukäteen maallistuneita ihmisiä kiinnostavalla tavalla. Haluamme kysyä heiltä: 'Voisiko olla, että elämä ei ole sokean sattuman tulosta, että kaiken takana on Luoja?' Haluamme suunnata heidän ajatuksensa aineellisen maailman tuolle puolen Luojaan, joka rakastaa meitä."

Tuottajat eivät kuitenkaan olleet varmoja, pystyisivätkö he löytämään tiede- ja kulttuurimaailmasta mielipidejohtajia keskustelemaan Jumalasta televisiossa. Jeff Wood, yksi ohjelman tuottajista, vastaa kysymykseen: "Jumala on johtanut meidät joidenkin erityisalojen huippuasiantuntijoiden luo, jotka puhuvat Jumalasta mielellään televisiossa ja kertovat hänen johdatuksestaan elämässään. Heidän kertomuksensa ovat olleet hyvin vakuuttavia."

Tämä ei ole vain yhden yksittäisen tuottajan mielipide. Viime vuonna The Evidence -ohjelman pilottijakso voitti sekä maallisille että uskonnollisille ohjelmille tarkoitettussa arvostetussa kilpailussa kaksi pääpalkintoa.

"Näiden palkintojen välityksellä Jumala on osoittanut, että olemme oikealla tiellä", Nelson sanoi. "Emme halua saarnata uskoville; haluamme tavoittaa ne miljoonat, jotka eivät käy kirkossa. Heidänkin on kuultava Jumalan sanoma. Jumala avaa ovia, ja meidän on oltava valmiit astumaan niistä sisään. Kolmen enkelin sanomat ovat aivan yhtä tärkeitä Pohjois-Amerikan pakanoille kuin evankelisille. Mutta mikäli emme herätä heissä kiinnostusta Jumalaan, emme koskaan pysty julistamaan heille sanomaamme tehokkaasti."

"The Evidence poikkeaa radikaalisti kaikesta, mitä olemme kirkkona tähän asti tehneet", Nelson lisää. "On jännittävää nähdä, minne Jumala meidät johtaa. Menestyäksemme tarvitsemme kuitenkin Jumalan kansan esirukouksia ja tukea."

Ohjelman vuororaikutteisilta internet-sivuilta (www.theevidence.org) katsojat löytävät lisää tietoja tarpeisiinsa. Se on tärkeää, koska television katsojat pysyy anonyyminä ryhmänä, kunnes he ottavat yhteyttä ohjelman tekijöihin. Menneisyydessä yhteydet hoidettiin postitse tai puhelimitse. Nykyään paras väline on www-sivut, joilla ihmiset voivat esittää kysymyksiä, tutkia aihepiirejä lähemmin ja pyytää raamatuntutkisteluja. Katsojat voivat mennä www-sivuille katsomaan videoita, keskustelemaan eri aiheista, esittämään mielipiteitä tai pyytämään esirukousta.

Tuleeko se toimimaan? Monet seurakuntalaiset ovat siitä varmoja. Jo nyt yksi kansainvälisen adventtikirkon osastoista on pyytänyt Nelsonilta apua samanlaisen ohjelman suunnittelussa. "Mahdollisuudet ovat hyvät", Nelson sanoo. "Nyt tarvitsemme seurakunnan jäsenten esirukouksia ja taloudellista tukea."

12. tammikuuta

Hollywoodista unteen elämään

Barbara Taylor

Barbara Taylorin nimi herättää kunnioitusta liikemaailman huipulla Pohjois-Amerikassa. Joitakin vuosia sitten Barbara Taylorilla oli maailman mittapuun mukaan kaikki. Hän oli rikas, kuuluisa ja suuren yhtiön vaikutusvaltainen johtaja. Hänen elämänsä alku oli kuitenkin toisenlainen.

"Vartuin särkyneessä kodissa ja pelkäsin hylätyksi tulemistä", Barbara kertoo. "Heikko itsetunto ajoi minut työnarkomaaniksi ja täydellisyyden tavoittelijaksi. Lopetin opiskelun ja menin töihin hotellin myyntiin. Työ sopi luontaisille kyvyilleni. Muutamassa kuukaudessa minut ylennettiin ruoka- ja juomamyynnin apulaisjohtajaksi, sitten minusta tehtiin markkinointiosaston johtaja. Menestys lujitti itsetuntoani, ja pidin siitä.

"Kun minusta tuli Playboyn ensimmäinen naispuolinen johtaja, astuin julkkisten, elokuvatahtien ja viihdetäiteilijöiden sähkövään maailmaan. Elin rikkaiden ja kuuluisien elämää. Muutaman vuoden kuluttua siirryin Playboysta vaateusaballe. Pian omistin osan yrityksestä, ja minulla oli kaikkea mitä halusin. 39-vuotiaana oli miljonääri. Tunnuslauseeni oli: 'Johda, seuraa tai väisty syrjään.'

"Lapsuudesta juontuva hylätyksi tulemisen pelko esti minua solmimasta läheisiä ihmissuhteita. Mutta sitten rakastuin. Annoin sydämeni eräälle miehelle, ja hän särki sen. Olin aivan onneton.

"Kun suhde päättyi, maailmani romahti. Muutin takaisin kotini Coloradoon ja yritin jatkaa työtani. Masennuin itsemurhan partaalle. Sitten, surun syvimmissä syövereissä, muistin laulun, jonka olin lapsena oppinut adventtistitädiltäni: 'Jeesus mua rakastaa, Raamattu sen ilmoittaa.' En muistanut laulun loppua, mutta nämä sanat pyörivät mielessäni.

Pohjalle

"Minulla oli rahaa, mutta se ei merkinnyt juuri mitään, koska sillä ei voinut ostaa kaipaamaani rauhaa ja onnea. Olin luisunut menestyksen huipulta masennuksen kuiluun. Vajoaminen tuntui loputtomalta, eikä minulla ollut mitään eikä ketään, johon tarrautua. Kaipasin epätoivoisesti läheistä ystävää, mutta olin yksin. Silloin tajusin tarvitsevani Jumalaa.

"Lapsena olin saanut vain moitteita niiltä, joilta odotin rakkautta ja suojelua. Pidin Jumalaa samanlaisena arvostelunhaluisena vanhempana, joka vain odotti saadakseen minut kiinni jostakin. En ymmärtänyt Jumalan rakkautta. Mutta nyt laulun 'Jeesus mua rakastaa' sanat kaikuivat päässäni yhä uudelleen ja uudelleen.

"Eräänä lauantaiaamuna heräsin silmät itkusta turvoissa ja päätin mennä lähellä olevaan adventtikirkkoon.

"Se oli iso kirkko. Menin sisään ja istuuduin tyhjälle paikalle joidenkin ihmisten lähelle. Kukaan ei puhunut minulle, kukaan ei huomannut minua. Aivan kuin olisin ollut näkymätön.

Jumalanpalveluksen päätyttyä poistuvin vihaisena ja loukkaantuneena ja päätin pysyä poissa.

Hellä kosketus

"Muutaman viikon kuluttua olin entistä masentuneempi. Itketyn yön jälkeen päätin mennä toiseen adventtikirkkoon, jossa olin vuosia aikaisemmin käynyt tätenni kanssa. Kävelin taas sisälle kirkkoon ja istuuduin. Penkin toisessa päässä istui pieni nainen. En tiedä, näkikö hän turvonneet silmäni vai vaistosiiko hän surullisuuteni, mutta hän nousi ylös ja tuli viereeni istumaan. Hän tarttui käteeni ja kysyi, oliko kaikki hyvin. Purskahdin itkuun, ja hän lohdutti minua.

"Täytin kortin ja pyysin pastoria käymään luonani. Mutta ketaän ei kuulunut. Olin aivan onneton, ja päätin unohtaa Jumalan. Masennuksen alhossa muistin kuitenkin sen ystävällisen naisen. Hänen kosketuksensa oli merkinnyt minulle paljon.

"Pukenduin ja menin kirkkoon. Istuuduin tyhjälle penkille, ja kun nostin katseeni, näin saman pienen naisen penkin toisessa päässä. Jälleen hän tuli viereeni istumaan ja tarttui käteeni. Kun vihdoin pystyin puhumaan, kerroin, ettei kukaan ollut tullut käymään luonani. Hän lupasi esitellä minut jumalanpalveluksen jälkeen pastorille. Ja hän piti lupauksensa.

"Kukaan ei tiennyt, mitä täyttämälläni kortille oli tapahtunut, mutta pastori ryhtyi auttamaan minua. Opin tuntemaan Jeesuksen ja ystävällisiä kristittyjä, joiden rakkaus lämmitti elämäni. Ensimmäistä kertaa elämässäni tunsin kuuluvani perheeseen. Vuoden kuluttua minut kastettiin.

Työtä muiden hyväksi

"Työskentelen yhä liike-elämän palveluksessa, mutta minulla ei ole enää pakottavaa tarvetta olla numero yksi. Jumala ojensi kätensä minulle, ja nyt minä ojennan käteni muille. Haluan kaikkien tietävän, että Jumala on heidän ystävänsä. Teen työtä seurakunnan perustamiseksi erääseen hiihtokeskukseen Coloradon vuorilla. On paljon yksinäisiä, loukattuja, masentuneita ihmisiä, jotka kaipaavat inhimillistä kosketusta ja rakastavia sanoja. Niitä kaipaavat monet muutkin.

"Tunnuslauseeni oli: 'Johda, seuraa tai väisty syryään.' Nyt tunnuslauseeni on: 'Jeesus johtaa, minä seuraan ja autan muitakin seuraamaan.'"

19. tammikuuta

Uudenlainen raamattukoulu

Calvin Smith

Kaksikymmentävuotiaan Jazzyyn* elämä pyöri huumeiden, alkoholin, tupakan ja juhlimisen ympärillä. Hän värjäsi hiuksensa kaikenlaisilla hurjilla väreillä. Hän oli toisissa tietokonekomponentteja valmistavassa yhtiössä.

Jazzyyn esimies oli adventisti. Hän oli huolissaan Jazzyysta ja tarjosi tälle hengellisiä videonauhoja lainaksi. Jazzy tunsikin saunasta nauraa tarjoukselle, mutta hän kunnioitti esimiestänsä liikaa kieltäytyäkseen. Hän vei videokasetit kotinsa ja työnsi ensimmäisen videonauhuriinsa. Video rangitsi hänen mielenkiintonsa, ja nauhan lopussa oli Voice of Prophecy -raamattukoulun internet-osoite. Lise kirjoitti osoitteeseen muistin ja avasi sivuston myöhemmin samana päivänä.

Jazzy napsautti raamattukurssia ja avasi ensimmäisen tutkistelun. Hän luki sen ja vastasi kysymyksiin. Sitten hän napsautti "lähetä"-laatikkoa ja siirtyi toiseen tutkisteluun.

Jazzy jatkoi videoiden katsomista ja internet-raamattukurssin suorittamista. Hänestä oli mukavaa, että tutkisteluja sai suorittaa omassa tahdissa eikä tarvinnut odottaa, että joku lähettäisi seuraavan tutkistelun postissa. Pian hän oli suorittanut kaikki seitsemäntoista tutkistelua. Hän rietti myös aikaa raamattukoulun keskustelukanavalla, jossa ihmiset voivat keskustella keskenään ja esittää kysymyksiä.

Uusi ystävä

Tuhannenviidensadan kilometrin päässä Karen Glassford oli väsynyt. Kello oli paljon, mutta hänestä tuntui, että hänen pitäisi mennä internetiin Voice of Prophecyn keskustelukanavalle, jonka vastuhenkilönä hän toimii.

Karen huomasi, että Jazzy keskusteli jonkun kanssa. Hän liittyi mukaan keskusteluun ja tutustui tähän nuoreen naiseen. Jazzy esitti kysymyksiä ja ilmaisi itseään epätavallisin sanakäantein. Kun Jazzy sanoi, ettei hän halunnut enää kuunnella acid rockia ja kysyi mitä hänen pitäisi tehdä cd-levyjilleen, Karen ei vastannut vaan esitti huolellisesti suunniteltuja vastakysymyksiä, joiden hän toivoi auttavan Jazzyä päättämään itse.

Jazzy myönsi, ettei hän näyttänyt kristityltä, ja oli varma, ettei sopentuisi mihinkään seurakuntaan. "Minut retuutettaisiin korvasta ulos!" hän sanoi. Karen rohkaisi häntä kuitenkin yrittämään, mutta varoitti samalla unta ystävänsä, että joku voitaisiin suhtautua häneen varauksellisesti. "Jumala kuitenkin katsoo sydämeesi", hän lisäsi, "ei hiuksiisi."

Karenista ja Jazzyysta tuli ystäviä, ja jonkin ajan kuluttua Karen kertoi työtovereilleen Voice of Prophecyn, mitä hän tiesi tästä nuoresta naisesta. Kuvailtuaan Jazzyä hän lisäsi: "Jazzy ei ole juonut alkoholia 45 päivään, tupakoinut kahteen kuukauteen, ja huumeiden käytön hän lopetti 25

päivää sitten. Hän käy yhä ravintoloissa ystäviensä kanssa, mutta juo ainoastaan vettä, mistä ystävät kiioisittelevat häntä jatkuvasti!"

Ratkaiseva askel

Karen kertoi, että Jazzy suunnitteli käyntiä adventtikirkossa mutta ei ollut varma, mitä sanoisi ystävillleen. Muutamän päivän kuluttua Jazzy kertoi Karenille käyneensä kirkossa.

"Mitä kerroit ystävillesi?" Karen halusi tietää.

Jazzy vastasi: "He eivät tiedä, että menin kirkkoon. Valehtelin ja sanoin meneväni ostoksille tai jonnekin muualle. Jos olisin sanonut meneväni kirkkoon, he olisivat kuolleet nauruun!"

Jonkin ajan kuluttua Karen kertoi: "Jazzy menee tänään esimiehensä kanssa telttakokoukseen! Toivottavasti ihmiset suhtautuvat häneen ystävällisesti hänen villistä kampauksestaan ja vaatteistaan huolimatta. Rukoilen tänään koko päivän hänen puolestaan."

Kokouksen jälkeen Karen kysyi Jazzyilta keskustelukanavalla: "Mitä pidit telttakokouksesta?"

"Siellä oli hienoa!" Jazzy vastasi. "Kävin nuorisokokouksissa ja konsertissa. Kaikki olivat kovin mukavia!" Kuultuaan tämän Karen huokaisi kiitoksen Jumalalle.

Kokonaan Jeesuksen omaksi

Muutamän kuukauden kuluttua Karen kertoi taas ystävästään.

"Arvaa mitä!" hän aloitti. "Tapasin Jazzyän tänään keskustelukanavalla. Sitten hän lähetti minulle sähköpostia. Olen aivan innoissani, ja minun täytyy kertoa sinulle."

Jazzyän viesti oli sisältänyt jännittäviä uutisia. "Kyllä se on totta. Minut kastettiin viime sapattina", Jazzy aloitti.

"On tapahtunut paljon muutoksia", hän jatkoi. "Haluan toimia oikein ja olla kokonaan Jeesuksen oma. Olen todella onnellinen päätöksestäni."

Internet on avannut uuden väylän ihmisten voittamiseksi Kristukselle, ja adventtikirkko on astumassa rohkeasti tähän uuteen sähköiseen mediaan. Muistakaa adventtisten internetsivustoja ja niiden vastuuhenkilöitä rukouksissanne.

*Nimi muutettu

26. tammikuuta

Tottelematon poika

Vitaliano Marrero

Vitaliano oli Kuuban armeijan upseeri. Hänellä oli vaimo ja kaksi pientä lasta. Hänellä meni hyvin, eikä Jumala tai uskonto kiinnostanut häntä.

Missä Alexey on?

Eräänä päivänä Vitaliano pääsi toista aikaisin, mutta 5-vuotias Alexey ei juossutkaan isää vastaan.

"Missä poika on?" hän kysyi.

"Rosabelin luona", hänen vaimonsa Migdalia vastasi.

Rosabel oli naapurin lapsirakas teini-ikäinen tyttö, joka piti lapsille raamattukerhoa. Migdalia oli antanut Alexeylle luvan käydä kerhossa, mutta varoittanut kertomasta isälle. Kun asia nyt tuli julki, Vitaliano suuttui. "Tiedät hyvin, etten halua olla tekemisissä uskonnollin kanssa", Vitaliano huusi.

Kun Alexey tuli kotiin, isä sanoi: "Et saa enää käydä raamattukerhon kokouksissa! En halua Jumalaa tähän taloon!"

Alexey ei halunnut olla tottelematon ja jäi pois kerhosta. Mutta kerran, kun hän taas kuuli naapurista lasten laulua, hän kysyi äidiltä, voisiko hän jälleen mennä. Äiti antoi luvan.

Eräänä iltana Vitaliano tuli taas tavallista aikaisemmin kotiin ja sai selville, että poika oli jälleen naapurissa. Hän ei sietänyt tottelemattomuutta ja antoi pojalleen selkäsauvan.

Savustusyritys

Vitaliano inhosi naapurissa sijaitsevaa kotikirkkoa. Häntä suuttutti se, että hän joutui kuuntelemaan heidän lauluaan. Sitten hän sai idean. Hän alkoi soittaa radiosta rock-musiikkia todella kovaa. Jos häiritseen heidän kokouksiaan, he lähtevät muualle, hän ajatteli. Kului monta kuukautta, mutta

kokoukset jatkuivat, eikä kukaan valittanut musiikista. Itse asiassa ne seurakunnan jäsenet, jotka tunsivat Vitalianon, olivat entistakin ystävällisempiä.

Migdalian hengellinen nälkä

Migdalia oli aina halunnut oppia tuntemaan Jumalan. Hän alkoi lukea Raamattua ja Rosabel opasti häntä. Joskus hän oli niin uppoutunut tutkimaan Raamattua, että kotityöt unohtuivat. Kun Vitaliano eräänä päivänä tuli kotiin ja talo oli mullin mallin, hän kysyi äidiltään, mitä oli tapahtunut. Äidin vastaus yllätti hänet. "Vaimosi lukee kaikki päivät Raamattua eikä ehdi siivota", äiti sanoi. "Se johtuu pojastasi. Hän vie teidät kaikki siihen kirkkoon."

Migdalia alkoi viettää sapatia ja käydä naapurissa jumalanpalveluksissa Vitalianon kielloista huolimatta. Eräänä päivänä Vitaliano huomasi vaimonsa Raamatun ja avasi sen. Hänen katseensa osui Malakian kirjan 3. luvun jakeeseen 17: "Ja he ovat, sanoo Herra Sebaot, sinä päivänä, jonka minä teen, minun omaisuuteni" (VKR). Vitaliano ei uskaltanut enää kieltää perhettään käymästä kirkossa.

"Tule"

Muutamana päivänä pastoriin poika tuli käymään. Vaikka Vitaliano rihasi Jumalaa, he olivat olleet ystäviä monta vuotta. Nuori mies pyysi häntä tulemaan illalla kirkkoon. Vitaliano oli asentamassa stereoihinsa suurempia kaiuttimia voidakseen paremmin häiritä kokouksia. Hän yritti vastustella, mutta suostui lopulta vastahakoisesti ja otti perheen mukaansa. Hän meni toiseenkin kokoukseen. Vähitellen hänen sydämensä alkoi pehmetä.

Pian Vitalianon äitkin alkoi käydä kirkossa. Muutamana kuukauden kuluttua Vitaliano, Migdalia ja Vitalianon äiti kastettiin. Kastetilaisuudessa Vitaliano todisti: "Poikani esimerkki johti perheemme Jeesuksen luo."

2. helmikuuta

Radio tavoittaa yhä ihmisiä

Dwight Lehnhoff ja J. H. Zachary

Television yleistytessä viisikymmentä vuotta sitten monet arvelivat, että radion päivät olivat luetut. Radio näyttelee kuitenkin yhä tärkeää osaa ihmisten elämässä, ja adventistit hyödyntävät yhä sen tarjoamia mahdollisuuksia.

Koskettava kysymys

Marrina McDonald varttui kodissa, joka ei ollut kiinnostunut uskonnosta. Hänellä oli epämääräinen käsitys Jumalasta ja hän piti itseään "kristittyinä". Henkilökohtaista uskoa hänellä ei kuitenkaan ollut. Avioliittonsa kariuduttua Marrina kaipasi voimaa, jota hänellä itsellään ei ollut. Eräänä päivänä ajaessaan autoa hän löysi radiosta adventistien LifeTalkRadio-aseman. Hän kuunteli, kun ihmiset soittivat ohjelmaan ja esittivät kysymyksiä, joihin juontaja vastasi. Sitten juontaja itse esitti kysymyksen: "Oletho sinä ihmisille todellinen ystävä, sellainen kuin Kristus on sinulle?"

Kysymys kosketti Marrinan sydäntä. Hän oli aina halunnut olla sellainen ystävä ja aina kaivannut sellaista ystävää. Hän alkoi kuunnella ohjelmaa säännöllisesti ja löysi rauhan ja toivon elämäänsä. Hän kertoi ohjelmasta ystävilleen ja kehotti heitäkin kuuntelemaan sitä. Aikanaan hänet ja kolme hänen ystäväänsä kastettiin adventtikirkon jäseniksi. "Tiedän, että radio voi muuttaa ihmisten elämän", Marrina sanoo, "koska se muutti omani."

LifeQuest-ohjelman juontajat Bob Mia ja Dwight Lehnhoff pyrkivät luomaan raamatuntutkisteluohjelmaansa kotoisen ilmapiirin aivan kuin istuttaisiin keittiönpöydän ympärillä. Raamatullisten aiheiden lisäksi käsitellään terveyteen, vanhemmuuteen, taboudenhoitoon ja hengellisiin tarpeisiin liittyviä asioita.

Onnekas kysymys?

Amatoörithän ovat onnistuneet tekemään ohjelmia, jotka ovat saaneet myönteistä palautetta. Lee Forbesilla ei ollut mitään suunnitelmia ryhtyä radio-ohjelmien juontajaksi. Mutta keskustellessaan mainosajan ostamisesta eräältä radioasemalta hän tuli kysyneeksi, paljonko varsinainen ohjelma-aika maksoi. Hänelle sanottiin, että tunnin ohjelmapaikka sunnuntaiaamuisin maksoi 400 dollaria kuukaudessa. Myöhemmin aseman johtaja lupasi ajan ilmaiseksi, ja siitä saakka Lee ja Clark Floyd ovat tuottaneet ilmaiseksi tunnin mittaisia ohjelmia, joissa vastataan kuulijoiden kysymyksiin.

Läheisessä kaupungissa asuva radioaseman omistaja kuunteli kysymys- ja vastaus- ohjelmaa ja kysyi miehiltä, voisiko hänen asemansa lähettää ohjelmasta puolen tunnin version.

Laajempi näky

Linda de Romanett on evankelioinnista innostunut lääkäri. Hän etsi tehokasta keinoa kertoa Jeesuksesta suurille ihmisjoukoille ja päätti perheensä kanssa perustaa radioaseman Etelä-Carolinan Columbiaan.

Asema poikkeaa useimmista uskonnollisista radioasemista, sillä se ei läheta uutisia eikä musiikkia, vaan ainoastaan saarnoja, raamatuntutkisteluja, lähetyraportteja, kertomuksia lapsille sekä ohjelmia, joissa käsitellään kasvatukseen, terveydenhoitoon ja taloudenhoitoon liittyviä kysymyksiä. Joka päivä lähetetään saarnoja, jotka käsittelevät Jumalan sanaa, sapattra ja Jeesuksen toista tulemistä. Nyt joku saattaa kysyä, keitä tällaiset ohjelmat kiinnostavat. Lähetykset aloitettiin tammikuussa 2000, ja asema on saanut niin paljon myönteistä palautetta, että de Romanett on ostanut toisen aseman.

Ensimmäisten yhdeksäntoista kuukauden aikana kastettiin radiotyön tuloksena yhdeksäntoista ihmistä, ja monet muut valmistautuvat kasteelle. Kuulijoiden kirjeet ja puhelinsoitot kertovat, että monet heistä käyvät adventtikirkkojen tilaisuuksissa.

Kääntymyksiä

Karen löysi de Romanettin radiolähetykset ajaessaan autoa. Hän oli niin innoissaan saarnoista, että kuunteli niitä tuntikausia. Koska hänellä ei ollut radiota kotona, hän istui autossa kuuntelemaan ohjelmia. Lopulta mies osti hänelle radion, niin että hän pääsi sisälle kuuntelemaan! Sittemmin Karen on kastettu.

Geeia on juutalainen nainen, joka oli liittynyt protestanttiseen kirkkoon. Hän oli niin antautunut uudelle uskolle, että hänen seurakuntansa päätti kustantaa hänen opiskelunsa, jotta hän voisi valmistautua sananjulistajaksi. Sitten hän löysi de Romanettin radioaseman lähetykset ja innostui kuullessaan selkeää raamatullista opetusta sapatista ja muista totuuksista. Hänen miehensä suuttui ja uhkasi avioerolla, jos Geeia liittyisi adventtikirkkoon. Geeia pyysi esirukousta miehensä puolesta.

Kun mies sitten kuunteli itse radioaseman ohjelmia, hän lakkasi pitämästä adventtisteja kummallisina ja alkoi jopa viedä vaimoaan sapatin jumalanpalveluksiin. Geeia kastettiin, ja nyt hän ja koko seurakunta rukoulevat hänen miehensä puolesta.

Vaikka radioaseman pyörittäminen on taloudellisesti raskasta, de Romanett uskoo Herran auttavan häntä selviytymään maksuista. Hän on saanut enemmän tyydytystä ihmisten hengellisten tarpeiden hoitamisesta kuin heidän fyysisten tarpeittensa hoitamisesta. Hän odottaa tapaavansa taivaassa paljon ihmisiä, jotka oppivat tuntemaan Jeesuksen hänen radioasemansa välityksellä.

9. helmikuuta

New Agen piiristä ikuisen Jumalan luo
John L. Bradshaw

Vaikka Steve Wather oli kasvanut uskonnollisessa kodissa, Jumalalla ei ollut juuri tilaa hänen elämässään. Lapsena hän oli ollut vanhempiensa mieliksi kuori-poikana. Koulusta päästessään hän oli jo alkoholin ja huumeiden käyttäjä. Hän sanoi usein itselleen, että voisi lopettaa milloin vain. Hän ei yksinkertaisesti halunnut lopettaa. Hän luuli nauttivansa sellaisesta elämästä.

Mutta käytettyään alkoholia ja huumeita yli 20 vuotta, hän tajusi, että hänellä ei ollut voimaa irrottautua niistä. Hän inhosi itseään. Masentuneena ja epätoivoisena hän kääntyi Jumalan puoleen. Hän ei ollut edes varma, uskoiko hän Jumalaan, joka vastaisi hänelle, mutta silti hän rukouli. Silloin Saatanana astui väliin ja veti Steveä kauemmas Jumalasta. Steve ei tuntenut juurikaan Raamattua eikä tajunnut joutuneensa vaaralliselle polulle.

Steve tapasi naisen, jolla oli hämmästyttäviä taiteellisia kykyjä. Tämä kertoi saaneensa ne korkeammalta voimalta ja kehotti Steveä kuuntelemaan New Age -radio-ohjelmaa. Steve innostui kovin ohjelmasta ja omaksui pian siinä esitettyjä käsityksiä.

Steve taisteli ja rukouli yhä vapautuakseen alkoholista ja huumeista, ja puolen vuoden kuluttua Jumala vapautti hänet niistä. Steve tunsi olevansa kuin uusi ihminen; jokainen päivä oli ilo. Hän kiitti Jumalaa, mutta ei antanut hänelle elämänsä hallintaa. Niin Saatanan petoksille jäi tie auki.

Selittämättömiä ilmiöitä

Sitten tapahtui sellaista, mikä vaikutti suuresti hänen elämäänsä. Hän katseli ylös yötaivaalle ja näki yltäkkää kirkkaan oranssisen kolmion, joka kulki taivaalla. Se liikkui aivan liian nopeasti ollakseen lentokone. Hän mietti, mahtoiko se olla ufo. Hän ei tiennyt uskoako sellaisiin, mutta niistä oli usein puhuttu siinä radio-ohjelmassa. Hänen mieltessään asiaa vielä kaksi samanlaista outoa esinettä kiiti taivaalla.

Seuraavana päivänä hän ilmoitti havainnoistaan eräälle ufoyhdistykselle. Hänet kutsuttiin kokoukseen, jossa keskusteltiin tuoreista havainnoista ja jopa tapauksista, joissa avaruusoliot olivat siepanneet ihmisiä. Siellä puhuttiin myös New Age -kirjoista, uskomuksista ja menoista.

Kokoukset, radio-ohjelmat ja kanssakäyminen New Age -ihmisten kanssa veti Steveä yhä syvemmälle New Age -kulttuuriin. Hän näki edelleen outoja ilmiöitä taivaalla ja kerran kotonaan kaksi häikäisevää valoon verhottua olentoa. Nyt hän uskoo niiden olleen pahoja henkiä.

Kutsu

Erään sukulaisensa kodissa Steve huomasi kirjan, jonka välissä oli kortti, jossa tarjottiin raamatuntutkisteluja. Hän tunsi yhä Jumalan vetävän häntä puoleensa ja lähetti kortin. Hän hämmästytti, kun erään kirkon edustaja tuli käymään. Hän otti vastaan Raamatun, mutta halusi tutkia sitä yksin. Nuo raamatuntutkistelut olivat Steven ensimmäinen todellinen kosketus Raamattuun. Pian hän kuitenkin huomasi, että tutkistelujen takana oleva kirkko opetti asioita, joita ei löytynyt Raamatusta. Jumala kuitenkin käytti tuota kokemusta valmistaakseen häntä totuudelle.

Steve kävi edelleen ufokokouksissa ja näki yhä enemmän outoja ilmiöitä taivaalla. Nyt hän tajuaa, että Saatana pyritti niiden avulla saada hänet lopullisesti ansaansa.

Ei mikään sattuma

Kerran ufokokouksessa Steve näki lehtisen, joka mainosti Raamatun profetioita käsittelevää kokoussarjaa. Hän etsi yhä totuutta ja päätti lähteä kokoukseen.

Steve kävi kokouksissa joka ilta. Jokainen puhe sai hänet yhä vakuuttuneemmaksi siitä, että Jeesus on Vapahtaja ja että Raamattu sisältää kaiken sen tiedon, mikä tarvitaan pelastukseen. Jo muutamana päivänä kuluttua hän antoi itsensä Jumalalle ja päätti liittyä adventtikirkkoon.

Steve tajusi, että Pyhä Henki oli jo vuosia vetänyt häntä Jumalan ja hänen seurakuntansa luo. Hän tajusi, ettei kokousmainos ollut päätynyt ufokokoukseen sattumalta.

Steven vaimo ei kuitenkaan ollut hyvillään, vaan erosi miehästään. Järkyttyneenä Steve huomasi suuren taistelun näkyvän omassa elämässään. "Saatana pyritti riekotella minua New Agen ja epätavallisten kokemusten avulla, mutta Jumala puuttui asiaan ja pelasti minut. Kun Saatanan suunnitelmat epäonnistuivat, hän särki avioliittoni." Aikanaan Jumala antoi Sterelle uuden, kristityn vaimon ja myös uuden työn kristillisessä ympäristössä.

Steven hengellinen kasvu jatkuu. Hän säveltaa lauluja Raamatun sanoihin ja opettaa nuorten sapattikoululuokkaa ja saarnaakin välillä. "Jumala voitti taistelun sielustani", hän sanoo. "Hän voittaa joka kerta, jos sallimme hänen ottaa elämämme hallintaansa."

16. helmikuuta

Ulos turvallisista ympyröistä

Jan Meharry

Sydämeni oli pakahtua, kun muuan pastori kertoi Intrassa pitämistään evankelioimiskokouksista. Miten halusinkaan päästä sinne kertomaan Jeesuksesta. Micheni ehdotti, että pyytäisin päästä mukaan, kun pastori palaisi Intiaan.

"Enhän minä voi noin vain mennä sellaista pyytämään", sanoin. "Lupasin Jumalalle, etten yrittäisi tehdä asioita omin päin, mutta jos Jumala avaa oven, niin sitten kyllä menen."

Jumala avasi oven. Eräänä päivänä tuo pastori pyysi minua lähtemään mukaansa seuraavaan kokoussarjaan pitämään lastenkokouksia. Olin innoissani ja huolissani samaan aikaan. En ollut varma osaisinko laatia ohjelman, joka vastaisi intralaisten lasten ja nuorten tarpeisiin.

Pastori kehotti valmistamaan ohjelmaa viidellesadalle 4-16-vuotiaalle lapselle. Sitten hän korotti luvun tuhanteen! Rukoilin Jumalan ohjausta ja hän muistutti minua siitä, että ohjelma ei ollut minun vastuullani vaan hänen ja että hän osoittaisi minulle, mitä tehdä.

Saavuttuani Intiaan katselin ihmeissäni, miten Jumala kokosi ohjelman ja siihen avustajat.

Suuria asioita tapahtui kokousten aikana. Minua hämmästytti se, miten Jumala työskenteli tavallisten ihmisten kautta, jotka olivat halukkaita toimimaan hänen välikappaleinaan.

Kertomassa Kristuksesta

Minne tahansa menimmekin, ihmiset tungeksivat ympärillämme ja pyysivät -- vaativat -- meitä rukoilemaan heidän puolestaan.

Päivisin jakaannuimme ryhmiin ja vierailimme lähiseudun kylissä. Näin, miten ilo alkoi loistaa ihmisten silmistä, kun heille valkeni, että Jumala rakastaa heitä riippumatta siitä, mihin kastuin he kuuluivat.

Erään kylän vanhin tuli pyytämään, että joku vierailisi hänen kylässään. Seuraavana päivänä kaksi ryhmän jäsentä lähti tuohon kylään. Kylänvanhin tuli heitä vastaan ja sanoi: "Olen odottanut 30 vuotta, että joku tulisi." Hän painoi heidän käteensä maanlahjoitusasiakirjan. "Rakennattehan meille kirkon", hän pyysi.

Kolmekymmentä vuotta aikaisemmin protestanttinen lähetystyöntekijä oli luvannut rakentaa heille kirkon, mutta oli sitten lähtenyt pois pitämättä lupastaan. Kylänvanhin oli jo miltei luopunut toivosta. Mutta kun erään lähetystyöntekijämme vaimo kävi kylässä, toivo heräsi jälleen.

Koko kylä, miltei tuhat henkeä, tuli vastaanottamaan adventisteja. Toisista kylistä saapui edustajia, jotkut polvillaan, anomaan kirkkoa myös heidän kylänsä.

Demonin vallassa

Jokainen kohtaaminen ei kuitenkaan ollut iloinen. En ollut valmistautunut siihen, että jouduimme tekemisiin myös demonien kanssa.

Eräs äiti toi teini-ikäisen tyttärensä Mariammarin luokseni ja kertoi, että pahat henget vaivasivat tätä. Etsin pastoria ja me rukoilimme hänen puolestaan 45 minuuttia. Lopulta Mariammar rentoutui ja äiti ja tytär palasivat kotiin ylistäen Jumalaa. Mutta pahat henget palasivat. Seuraavana päivänä rukoilimme jälleen, mutta neljä päivää myöhemmin, kun Mariammar tuli äitinsä kanssa teltalle, jossa työskentelin, henget olivat taas palanneet. Paholaismainen ääni nauroï hänessä ja hän muuttui väkivaltaiseksi ja yritti heitellä Raamattuja. Toinen silmä aukesi ja tiesin katsovani paholaisen silmään.

Pastori saapui ja pyhällä rohkoudella nuhteli paholaista. Tyttö rentoutui. Hän oli päässyt paholaisen otteesta. Ensimmäistä kertaa hän kykeni sanomaan: "Jeesus pelasta minut!" ja "Minä rakastan sinua, Jeesus." Hän halusi kasteelle.

Mariammarin kastepäivänä rukoillessamme hänen kotonaan, että Jumala pitäisi pahat henget poissa, demonit hyökkäsivät jälleen. Mutta viidessä minuutissa hän oli vapaa. Lityimme kyläläisiin, ja kävelimme merenrannalle kastejuhlaan.

Mariammar ja hänen äitinsä kastettiin ensimmäisinä. Riemuissani astuin aaltoihin seistäkseni heidän rinnallaan kun he lityivät Jumalan perheeseen. Kun Mariammar nousi kastevedestä ilo ja vapaus loisti hänen kasvoiltaan ja koko hänen olemuksensa ylisti Jumalaa. Rannalla yleisö puhkesi spontaaniin ylistykseen ja halleluja-huudahduksiin. Mikään ei kuitenkaan riittänyt kuvaamaan sitä iloa, jota sinä päivänä koimme! Tiesin, että taivas yhtyi iloomme.

Lähden uudelleen

Olen todella hyvilläni siitä, että Jumala kutsui minut Intiaan, ja vaikka työ oli välillä raskasta ja joskus epäilyskin yllätti, olen valmis lähtemään uudelleen.

Kun sanomme Jumalalle kyllä, elämämme muuttuu uskoa kasvattavaksi seikkailuksi. Astuminen ulos turvallisista ympyröistämme ja työskentely Jumalan kanssa on uskoamme kasvattava kokemus, joka jokaisen tulee itse kokea. Jumalalla on työtä meille jokaiselle. Meidän osamme on sanoa kyllä, antaa Jumalan käyttää meitä millä tahansa tavalla hän näkee hyväksi. Hän tekee loput.

23. helmikuuta

Toivoton tapaus

Pat Grant

Miten saisin veljeni uskomaan kieltoni? Olin sanonut ei vaikka kuinka monta kertaa, mutta sillä ei ollut mitään vaikutusta, ja kohta hän oli taas pyytämässä minua kirkkoon.

Olin kuitenkin päättänyt, että kirkko ei ollut minua varten. Olin kyllä käynyt lapsena kirkossa silloin, kun toiden uuvuttama äitini oli sairaalan yövuoron jälkeen jaksanut viedä veljeni ja minut sinne. Mutta nyt, kun olin kyllin vanha tekemään itse valintani, olin päättänyt, ettei Jumala enää sopinut elämäni. Miksei se mahtunut veljeni päähän?

Veljellinen haaste

"Miksi et lähtisi?" hän kysyi taas kerran.

"Minäpä selitän vielä kerran", vastasin ivallisesti ja kertasin perhettämme kohdanneet vaikeudet -- vanhempien tuskaamisen eron, yksinäisyyden, vieraantumisen -- ja huomautin, ettei Jumalasta ollut ollut mitään apua. "Jos sinä haluat uskoa Jumalaan, niin siitä vaan. Mutta minua ei kiinnosta."

"Kuule, Pat", veljeni A.J. sanoi, "tehdään sopimus. Jos tulit yhden kerran kanssani kirkkoon, niin sen jälkeen en enää koskaan vaivaa sinua Jumalalla tai uskonnolla."

Olin yllättynyt. Saisinko tämän jälkeen olla rauhassa? "Ymmärsinkö oikein? Jos lähdän kanssasi yhden kerran kirkkoon, et enää koskaan pyydä minua uudestaan?" kysyin.

"Aivan niin", A.J. sanoi.

"Sorittu!" sanoin nopeasti ennen kuin veljeni ehtisi muuttaa mielensä.

Sapattiaamuna veljeni oli pukeutunut huolellisesti vastaprässättyihin housuihin ja kiillotettuihin kenkiin ja hän oli kammannut hiuksensa siististi. Minäkin olin pukeutunut huolellisesti -- kuluneisiin suosikkifarkkuihini, mustiin saappaisiin, mustaan nahkapusakkaan, parhaisiin kultaisiin korvakoruuihini ja tukastani olin tehnyt varsinaisen pehkon. Tiesin, että jos kirkon väki ei pitäisi ulkonäöstäni, he jättäisivät minut rauhaan. Ja sitä juuri halusin.

Lämmin vastaanotto

Heti astuttuamme kirkkoon ihmisiä tuli tervehtimään minua. Joopa joo, ajattelin, en minä tyhmä ole. Veljenion kertonut, että olin tulossa. Hän käski teitölemaan ystävällisiä. Yritin kovasti antaa vaikutelman, etten halunnut olla siellä tai puhua heidän kanssaan.

Täytyy myöntää, ettei jumalanpalvelus ollut sellainen kuin olin kuvitellut. Kirkkosali oli niin täynnä ylistystä, että tuntui kuin se kohta räjähtäisi. En ollut odottanut sellaista. Ei maailmassa ole mitään, minkä vuoksi kannattaisi olla onnellinen. Näiden ihmisten täytyy olla hulluja!

Puhuja kehotti seurakuntaa avaamaan Raamattunsa. Kirjan lehtien rapinaa kuului joka puolelta. Vielä viisitoistaminuuttia, niintämä on ohi, ajattelin.

"Hei herra", nuori ääni sanoi. "Eikö teillä ole Raamattua?" Poika ei voinut olla yli kymmenvuotias.

"Ei ole", vastasin.

"Mikä teidän nimenne on?" hän kysyi.

"Jos kerron nimeni, jätätte minut sitten rauhaan?" kysyin harmistuneena.

"Ehkä", hän vastasi.

Kerroin nimeni ja hän otti esiin kynänsä ja kirjoitti sen Raamattunsa kansilehdelle. Sitten hän ojensi Raamatun minulle. "Tämä on teille. Näyttää siltä, että tarvitsette Raamattua", hän sanoi.

"En minä halua sitä. Pidä sinä vain se itse", sanoin hänelle.

"Mutta minä haluan, että te saatte sen. Ottakaa se", hän sanoi päättäväisesti ja tykkäsi Raamatun kätteeni.

Otin Raamatun ja käännyin kuuntelemaan saarnaa.

Kirjan voima

Kotimatalla veljeni kysyi, mitä olin pitänyt jumalanpalveluksesta. "Inhosin sitä. Nyt olen pitänyt oman osani sopimuksesta, joten jätä minut rauhaan", vastasin.

Kotona en oikein tiennyt, mitä tekisin Raamatulla. Nimeni oli kirjoitettu siihen lapsen käsialalla, enkä kyennyt heittämään sitä pois. Siirtelin sitä ympäriinsä. Halusin sen pois silmistäni, mutta törmäsin siihen jatkuvasti.

Myöhään torstai-iltana huomasin sen makuuhuoneessani. Katurvalo paistoi suoraan siihen ja näytti aivan siltä kuin Raamattu olisi yrittänyt herättää huomioni. Mietin, mikä oli saanut pojan antamaan Raamattunsa minulle. Sitten mieleeni tuli kysymyksiä: Mikä on elämän tarkoitus? Jos Jeesusta ei ole olemassa, miksi sitten vihaan häntä? Kysymyksiä tulvi mieleeni, eikä minulla ollut vastauksia. Menin koputtamaan veljeni ovelle. "Tuota noin... eräät asiat vaivaavat minua. ☐lä ala saarnata -- älä edes hymyile!" varoitin häntä.

Veljeni hymyili. Hän lupautui etsimään vastauksia kanssani ja muutaman kuukauden kuluttua annoin elämäni Kristukselle. Mitä ennen vihasin, sitä nyt rakastan. Olen oppinut, että Jumalan rakkaus on voimakkaampaa kuin mikään muu. Ja ellemmme vastusta sitä, se kietoutuu ympärillemme ja meillä on Jumalan ikuinen ystävyys. Ihmeellistä!

2. maaliskuuta

Miracle Meadowsin ihmeet
Charlotte Ishkanian

Jerun elämä oli hunningolla. Hän tutustui marihuunaan 7-vuotiaana ja kohta hän jo myi huumeita. Hän alkoi pinnata koulusta ja joutui tappeluihin. Hänen kristitty äitinsä pyysi häntä antamaan elämänsä Jumalalle, mutta hän ei tehnyt sitä.

Kun Jeru oli kahdentoista, hän jäi kiinni varkaudesta ja vietti neljä viikkoa vankilassa. Tuomari varoitti häntä ja sanoi, että jos hän jäisi uudestaan kiinni, hän joutuisi vankilaan pitkäksi aikaa. Mutta Jeru ei huunnellut.

Kun Jerun isä sairastui syöpään, poika oli suunnattoman vihainen. Vihan rimmassa hän kävi toisen pojan kimppuun, joka oli hänelle velkaa ja jätti tämän kuolemaan pimeälle tielle. Hän oli 14-vuotiaana murhaaja, joka ei tuntenut minkäänlaista katumusta. Hänen kavereipiirissään ihmishenki ei ollut paljon arvoinen, ja kannatti olla tunteeton.

Hänen elämänsä oli täysin hunningolla eikä hän välittänyt. Hän oli huumekauppias, varas ja murhamies.

Sitten tapahtui jotakin hyvää. Hänet pidätettiin taas. Tuomari antoi hänen valita joko vankilan tai Miracle Meadowsin koulun. Jeru ei halunnut vankilaan, joten hän valitsi koulun.

Ihmeellinen koulu

Miracle Meadows on pieni adventistien koulu pienessä maasentukaupungissa Länsi-Virginian kukkuloilla. Sen henkilökunta on omistautunut auttamaan vaikeuksissa olevia lapsia saamaan otteen elämästään ja ottamaan vastuun teoistaan. Oppilaat oppivat käsittelemään vihaansa ja muita ongelmiaan ympäristössä, joka välittää heistä ja asettaa heille rajat.

Kaikki oppilaat eivät ole murhaajia. Jotkut ovat itse kokeneet pahoinpitelyä ja henkisiä traumoja, jotka ovat suistaneet heidän elämänsä raiteiltaan.

Annie

Annie on suloinen 16-vuotias tyttö. Hänen kaunis hymyysä kätkee sydämen tuskat. "Kasvoin orpokodissa Kalkutassa, Intrassa", hän kertoo. "Itäni yritti antaa minut pois heti synnyttyäni, mutta eräs nainen löysi minut ja toi takaisin äidille. Itä teki pitkää työpäivää. Sain ruokaa, mutta en ohjausta enkä suojelua. Kuljin päivät pitkät katuja. Kun olin viisivuotias, minut raiskattiin. Sitten 7-vuotiaana äiti vei minut orpokotiin. Hän sanoi, että jos minut adoptoitaisiin, saisin paremman elämän kuin minkä hän pystyisi minulle tarjoamaan.

Itä kävi katsomassa minua aina välillä. Kerran hän sitten sanoi, että eräs amerikkalainen nainen adoptoisi minut. Minut panttiin lentokoneeseen, joka vei minut pois tutusta täysin tuntemattomaan.

"Adoptioäitini yritti kovasti saada minua sopentumaan elämään Amerikassa, mutta minä halusin takaisin Kalkuttaan. Teini-iässä huomasin olevani eribainen. En ollut musta enkä valkoinen. Kotikaupungissani oli vähän intralaisia ja kun uusi äitini yritti järjestää minulle yhteyksiä intralaiseen kulttuuriin huomasin, etten enää osannutkaan äidinkieltäni.

"Masennuin ja yritin tehdä itsemurhan. Aiheutti paljon ongelmia äidille. En kyennyt hallitsemaan vihaani. Itä vei minut lääkärille, joka sanoi, että voisin mennä psykiatriseen hoitolaitokseen tai eräaseen kouluun Länsi-Virginiassa. Ajattelin, että kyse oli vain muutamasta viikosta, joten suostuin lähtemään kouluun.

"Kesti useita kuukausia ennen kuin opin hillitsemään itseäni. Hitaasti aloin tajuta, miten paljon olin satuttanut äitiäni.

"Täällä yritän oppia ymmärtämään, miten paljon äitini ja Jumala rakastavat minua ja haluavat parastani. Olen alkanut tajuta, että ihon värillä ei ole merkitystä. Vain se on merkityksellistä, että välittää toisista. Sen sijaan, että aiheuttaisin toisille ongelmia, yritän auttaa heitä."

Annoitte minulle poikani takaisin

Kun Jason tuli Miracle Meadowsiin, hän ei hymyillyt koskaan. Viha ja synkkyys huokuivat hänestä. Hän oli satanisti ja yritti koulullakin vetää toisia oppilaita mukaan kultiin salaisissa öisissä rituaaleissa.

Sitten joulun aikoihin Jason alkoi muuttua. Hän päästi Jeesuksen takaisin elämäänsä. Äiti kertoi ihmeissään, miten vakuuttavasti Jason oli kerran kotona käydessään todistanut kasvavasta uskostaan kirkossa.

"Minua itkettä äitiä kun ajattelen, että olin luopua toivosta, äitihertoo. "Jumala on nyt todella osa hänen elämäänsä ja hän kertoo siitä kaikille, myös entisille kavereilleen.

"Herran avulla Miracle Meadows on todella saanut aikaan ihmeen ja antanut minulle poikani takaisin."

Jerun, Annien ja Jasonin elämässä Miracle Meadows on todella tehnyt ihmeitä.

9. maaliskuuta

Rakkaus joka ei helleitä

Ned Naggyah

Muistan yhä kirun pakkasen tunnottomiksi paleluttamissa jaloissani, kun kävelin kouluun Kanadan talven purevassa kylmyydessä. Ajat olivat ankarat. Isä raatoi pienellä maapalstalla saadakseen siitä irtelannon. Rahaa ei juuri ollut, olimme kehnosti puettut ja usein ilman kenkiä. Isä oli rehellinen mies, harras hindu, joka opetti meitä uskomaan tavallaan.

Hänen opetuksistaan ja esimerkistään huolimatta minä kapinoin. Jopa pitkämielinen isäni oli valmis lähettämään minut kasvatuslaitokseen. Vain äitini hartaat pyynnöt pelastivat minut.

Ehkä jonakin päivänä

Lopetin koulun varhain ja sain työtä kaupungista. Se toi mukanaan uusien kokemusten maailman. Liityin katujengiin ja aloin käyttää huumeita. Kilpailujen jengien välisissä katutappeluissa loukkaannuin usein vakavasti. Vieläkin kauhistuttaa ajatella, miten monta kertaa katselin kuolemaa silmiin.

Eräänä iltana olimme humalassa ja näimme suuren teltan, jossa pidettiin herätyskokousta. Astuimme sisään ja aloimme pilkata kristittyjä ja Jumalaa. Huutelimme kovalla äänellä "aamen" ja "ylitys Herralle". Kun puhuja kutsui niitä, jotka halusivat hengellistä apua, tulemaan eteen, me kaikki marssimme sinne. Saarnaaja rukoili puolestamme, vaikka asenteemme oli väärä. Sitten hän työnsi käteeni pienen kirjan.

Seuraavana aamuna herättyäni tarkastelin kirjaa. Se oli Uusi testamentti. Tuijotin sitä ja tunsin syyllisyyttä pilkattuani kristinuskon Jumalaa. Vaistoin, että Jumala oli todellinen, niin todellinen, että saatoin puhua hänelle. Olin peloissani ja änkytin anteeksipyyntöni. "Jumala", sanoin, "ei olisi pitänyt pilkata sinua sillä tavoin. Olen pahoillani." Sitten lisäsin: "En silti voi hyväksyä sinua Jumalakseni. Ehkä jonakin päivänä, mutta ei nyt!" Annoin Uuden testamentin pois.

Muutin työhön toiseen kaupunkiin. Elämäntapani muuttuivat. Olin ilman ystäviä ja kulutin aikaa lukemalla. Luin hindukirjallisuutta ja opin enemmän vanhempieni uskonnosta. Tapasin hindutyttöni ja menin naimisiin hänen kanssaan. Noudatimme tarkasti hindujen paasto- ja pyhäpäiviä. Olin survaitsematon muita uskontoja ja erityisesti kristinuskoa kohtaan. Kirosin, jos kuulin jonkun mainitsevan Jeesuksen nimen.

Kolme hämmentävää unta

Eräänä iltana näin elävän ja hämmentävän unen. Näin Jeesuksen suurella puisella ristillä.

Hämmästyin hänen kauneuttaan ja sanoin: "Herra, en tiennyt, että olet tuon näköinen." Hän avasi silmänsä ja niistä säteili kultaisia valonsäteitä. Tuo kirkas valo ympäröi minut ja peitin silmäni siltä.

Heräsin ja kerroin unen vaimolleni. Ihmettelin, miksi Jeesus oli ilmestynyt minulle. Enhän minä ollut kristitty!

Kahden päivän kuluttua näin toisen unen. Siinä toistin yhä uudelleen: "Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen." Heräsin siihen kun sanoin sen ääneen. Ihmettelin unta ja kerroin senkin vaimolleni.

Muutamana päivänä päästi näin kolmannen unen. Istuin huoneessa ja tunsin pyhän läsnäolon. Käännyn katsomaan avoimelle ovelle ja näin kookkaan, majesteettisen hahmon. Hänen kasvonsa

olivat usvan peitossa. Huudahdin: "Isä Emmanuel!" Hän siunasi minut ja katosi. Mietin, kuka oli tämä Isä Emmanuel, joka sai sydämeni sykkimään ilosta.

Huomasin, että aina kun ryhdyin mietiskelemään ja rukoilemaan hindurukouksiani, mieleeni tunkeutui ajatuksia Jeesuksesta. Keskeytin mietiskelyni, sillä en halunnut Jeesusta elämäni.

Kaksi vuotta sydämessäni riehui taistelu. Jeesuksen voima veti minua Jumalan puoleen ja toinen voima hänestä poispäin. Hämmäntyneenä kävin useissa kirkkoissa. Kaikki pastorit olivat yhtä mieltä siitä, että Jumala kutsui minua kääntymään kristityksi. Mutta kuinka joku, jota olin inhonnut niin paljon, voisi haluta minut seuraajakseen?

Aika oli tullut

Ajan mittaan aloin rakastua Jeesukseen. Eräänä päivänä muistin, miten olin kerran sanonut hänelle: "Ehkä jonakin päivänä, mutta ei nyt." Tiesin, että aika oli tullut. Painoin pääni ja sanoin: "Herra, en voi enää taistella sinua vastaan; sinä voitat."

Halusin tehdä kaiken Jumalan tahtomalla tavalla. Hän oli valmistanut myös vaimoani ja lapsiani ja hekin halusivat tulla kristityiksi. Mutta missä kirkossa alkaisimme käydä? Vaimoni ehdotti naapureidemme kirkkoa. Tunsin heidät ja pidin heitä hulluina. Muut kristityt kävivät jumalanpalveluksessa sunnuntaina, mutta he lauantaina. Olin nauranut heille, kun he olivat niin outoja. Sanoin vaimolleni, että siihen lauantäikirkkoon emme missään tapauksessa menisi.

Rukoilimme Jumalaa johtamaan meidät todelliseen seurakuntaansa. Sinä yönä näin taas unen. Näin noiden lauantainviittäjien istuvan pöydän ympärillä avoin Raamattu edessään. Sitten heräsin. Tajusin, että Raamattu on Jumalan kirja ja he hänen kansaansa. Seuraavana lauantaina menimme adventtikirkkoon.

Olemme kiitollisia Jeesuksen rakkaudesta, joka tunkeutui entisen uskontomme suojamuurien läpi ja johti meidät valoon.

16. maaliskuuta

Neljäkymmentäyhdeksän lasta
Gerard ja Helena Latchman

Gerard Latchman seisoi talonhökkelin pölyisellä pihalla suuren kaupungin laidalla Hondurasissa. Hän oli tekemässä selvitystä adventtikirkon avustusjärjestölle Adralle siitä, miten äitejä ja lapsia voitaisiin auttaa alueella, jolla oli korkea lapsikuolleisuus.

Latchman puhui pihalla naisen kanssa, kun ovelle ilmestyi pieni taapero. Lapsi katseli aikansa ja sitten sanaakaan sanomatta tuli tutkimaan Latchmanin kenkiä. Pienillä sormillaan tyttö alkoi pyyhkiä vasenta kenkää. Sitten, kun hän oli tyytyväinen tulokseen, hän kiersi toiselle puolelle ja pyyhki pölyt oikeastakin kenkästä. Työhönsä tyytyväisenä pienokainen palasi sisälle taloon.

Latchman ei muista paljoakaan käydystä keskustelusta, mutta tuota lasta hän ei unohda koskaan. Hän se on! hän ajatteli itsekseen. Tästä lapsesta Jumala haluaa meidän huolehtivan! Hän tuskin malttoi odottaa päästäkseen kertomaan pikku Gabriellasta vaimolleen Helenalle kotona Amerikassa. Pariskunta päätti "adoptoida" Gabriellan, tai tarkemmin sanottuna huolehtia siitä, että tyttö saisi hyvän koulutuksen ja että hän voisi äitinsä kanssa elää hyvää, tervettä elämää.

Omistautuminen lapsille

Tuo tapahtui useita vuosia sitten. Gabriella oli ensimmäinen noin 49 lapsesta, jotka Latchmanit "adoptoivat".

Pariskunta oli usein suunnitellut lasten avustamista. He ajattelivat tukea lapsia eri järjestöjen välityksellä, mutta päätyivät siihen, että antaisivat Jumalan johtaa heidät yksittäisten lasten luo, joita he sitten voisivat auttaa näiden omissa kodeissa. He ovat huomanneet, että tällainen "adoptointi" tekee asiasta heille henkilökohtaisemman ja tyydyttävämmän ja on samalla hyödyllisempää lapsille. Latchmanit avustavat lapsia Nicaraguassa, Hondurasissa, Haitilla, Intiassa, Ghanassa ja Malawissa.

Lenin Moses on hyvin lahjakas poika. Latchmanit kuulivat hänestä, kun Gerard oli kouluttamassa vapaaehtoistyöntekijöitä Nicaraguassa. Eräs nuori äiti oli saanut Adralta koulutusta ja pienen lainan, jotta hän saattoi aloittaa oman yrittäjätoiminnan. Hän osti vähän tulitikkuja ja kynttilöitä ja alkoi myydä niitä pienessä kodissaan pitkän kanjonin perällä. Eräänä yönä hän heräsi siihen, että joku yritti murtautua sisään. Kun hän meni katsomaan, mitä oli tekeillä, laukaus kajahti ja surmasi hänet välittömästi. Häneltä jäi kaksi pientä tytärtä ja poikavauva.

Kun Latchman kuuli tragediasta, hän lähti katsomaan perhettä. Kävi ilmi, että vauva oli lähetetty isoäidille. Tämä ei kuitenkaan kyennyt elättämään poikaa, joten Latchman "adoptoi" vauvan.

Myöhemmin Lenin Moses muutti isoäitinsä kanssa asumaan perheeseen, jossa oli neljä lasta. Niinpä Latchman "adoptoi" heidätkin.

He avustavat lapsia ruoka- ja asumiskuluissa ja opintojen kustannuksissa. "Haluamme lapsillemme parhaan mahdollisen koulutuksen, jonka he voivat saada oman kulttuurinsa piirissä", Latchman sanoo.

Etsi heidät

Gerard tapasi Elsan, kun tämä kävi myymässä aamulla keräämiään hedelmiä. Gerard kysyi, kävikö tyttö koulua. Hän ei käynyt. Malla Gerard tunsi, että Jumala sanoi hänelle: "Sinä etsit lapsia. Tänään lähetin luoksesi kaksi, mutta annoit heidän mennä. Jos haluat lapsia, mene ja etsi heidät."

Aamulla Gerard kysyi kotipulaiseltaan Lucretialta, miten hän löytäisi Elsan ja tämän sisaren. "He asuvat jossain vuorilla, kukaan ei tiedä tarkkaan missä", Lucretia vastasi. He lähtivät yhdessä etsimään tyttöjä.

Matkalla selvisi, että Lucretia oli itsekin hyvin köyhä. Gerard päätti "adoptoida" myös hänen kaksi lastaan.

Tarpeeksi

Nyt Latchmanit tukevat 12 perhettä, joissa on laskutavasta riippuen 49-52 lasta. Helena kertoo, miten kaikki sai alkunsa heidän ollessaan lomalla Meksikossa. "Vierailimme eräässä kaupungissa pienessä kirkossa kaukana turistien reiteiltä. Meillä oli mukana ruokaa lounaaksi ja ajattelimme, että varmaan joku kutsuu meidät syömään ja voimme sitten jakaa ruoan heidän kanssaan. Ihmiset tervehtivät meitä pois lähtessään, mutta kukaan ei kutsunut meitä kotinsa. Viimeinen perhe oli selvästi hyvin köyhä, mutta he pyysivät meidät vieraihseen. Heidän kotinsa ei ollut juuri muuta kuin seinään kiinnitetty metallibevy. Koko neljän hengen perhe nukkui yhdessä riippumatossa.

En ollut koskaan nähnyt ketään niin köyhää. Kodissa oli maalattia ja pari tuolia. Mutta siellä oli puhdasta ja siistää. Heidän vieraanvaraisuutensa sellaisen köyhyyden keskellä jätti lähtemättömästi mieleemme tarpeen etsiä ihmisiä, joiden elämässä voisimme olla siunaukseksi. Pyysimme Jumalaa osoittamaan meille lapset, joita meidän tulisi auttaa. Ja se on johtanut meidät tälle vanhemmuuteen, matkalle, jonka emme toivo koskaan päättyvän."

23. maaliskuuta

Paholaisen kanssa vastakkain

Emely Mayang

"Minä vihaan sinua! Vihaan sinua! En pidä sinusta. En tahdo tehdä koulutehtäviä!" pieni poika karjui. Hän oli ensimmäisellä luokalla adventistien ylläpitämässä navajointraanien koulussa.

Tämä yleensä hyvin käyttäytyvä ja hiljainen poika oli ollut kaksi päivää uhmakas ja vihainen. Hänen opettajansa ei ollut koskaan nähnyt sellaista muutosta yhdessäkään lapsessa. Hän oli yhtäkkiä alkanut huutaa opettajalle ja toisille oppilaille ja heitellä tavaroita.

Opettaja kertoi asiasta minulle, koulun rehtorille, ja lähdin luokkaan seuraamaan tilannetta. Katselin, kun opettaja puhui pojalle hiljaisella, rauhallisella äänellä. Tämä ei reagoinut. Opettaja pyysi minua puhumaan pojalle.

"Jonathan, ottaisitko kiinnikädestäni? Mennään minun toimistooni juttelemaan", sanoin.

"Haluan näyttää sinulle jotain eritajista." Kyynelöt silmissä hän tarttui käteeni ja lähti mukaani.

"Sinä näytät surulliselta", sanoin.

"Niin minä olenkin", hän vastasi kyynelten vieratessa pitkin poskia.

"Haluaisitko kertoa minulle, mikä on tehnyt sinut noin surulliseksi?"

Hän pudisti päätänsä. "Minua pelottaa!" Hän itki entistä kovemmin.

"Odotetaan vähän, niin ehkä sitten voit puhua." Annoin hänelle paperinenäliinan ja jätin hänet hetkeksi kokoamaan itseään. Sitten palasin hänen luokseen.

"Katso, Jonathan, tämän halusin näyttää sinulle", sanoin. Osoitin pöydälläni olevaa pientä suihkulähdettä. Hän ilahtui ja hymy valaisi hänen kasvosensa. Annoin hänen leikkiä vedellä. Jonkin ajan kuluttua hän kuivasi kätensä ja pyyhki pois kyynelensä.

"Taidat voida jo paremmin", aloitin. "Haluaisitko nyt kertoa, miksi olet ollut niin surullinen?"

"Kävin klinikalla lääkärin luona. Ja kun lähdin takaisin kouluun, minä -" Hän alkoi taas itkeä.
"Minä en tiedä!" hän nyhkytti.

"Antoiko hoitaja jotakin lääkettä, joka sattui?" kysyin.

"Ei, mutta aivoihini meni jotain... ääni käsksee minua olemaan tuhma... Saatana käsksee minua tekemään asioita ja olemaan tuhma." Jonathan ponnisteli saadakseen sanottua sen.

Kylmät väreet kulkivat selkäpiissäni ja ihoni nousi kananlihalle. Olin järkyttynyt tajutessani, että olin tekemisissä pahan hengen kanssa. Kuiskasin Jumalalle rukouksen ja tiesin, että Jeesus oli huoneessa kanssamme.

"Jonathan, olet hyvin rohkea, kun asetut vastustamaan paholaista ja kerrot, mitä sinulle tapahtuu", sanoin. Pyysin Jonathania pitämään kiinni käsistäni, kun rukoilin Jeesusta olemaan hyvin lähellä meitä. Sitten kysyin, haluaisiko hänkin rukoilla.

"Kyllä, minä rukoilen", hän vastasi.

"Uskotko, että Jeesus on juuri nyt sydämässäsi?"

"Kyllä, Jeesus on sydämässäni ja aivoissani", hän sanoi hymyillen epävarmasti.

"Hyvä", sanoin. "Nyt rukoillaan yhdessä. Sano minun perässäni, 'Rakas Jeesus, kiitos, että olet sydämässäni ja aivoissani ja kaikkialla ruumiissani. Minä annan itseni sinulle.'" Jonathan toisti sanani.

"Ja sinä, Saatana", sanoin, "lähde pois minusta." Jonathan toisti käskyn kasvarella rohkendella. "En halua sinua elämäni, sillä Jeesus on sydämässäni, sielussani, mielessäni ja ruumiissani. Jeesuksen veri suojaa minua. Jeesus rakastaa minua ja minä rakastan Jeesusta!"

Kun Jonathan oli sanonut aamenen avasimme silmämme. Näin leveän, onnellisen hymyn pojan kasvoilla. Tiesin, että tämä kiltti ja ystävällinen pieni poika oli vapautunut Saatanan vaikutuksesta ja pystyi taas elämään normaalisti. Jonathan rutisti minua ja palasi onnellisena luokkaan.

Istuin yksin työhuoneessani ja ajattelin tapahtunutta. Mikä aiheutti Jonathanin kokemuksen? Hänen perheensä ei ole suoranaisesti tekemisissä henkien palveluksen kanssa, mutta perinteinen navajojen uskonto kyllä kehottaa olemaan sopusoinnussa henkimaailman kanssa. Me emme aina usko pahojen henkien läsnäoloon, vaan kuvittelemme, että moderni kulttuurimme ja koulutuksemme jotenkin sulki pois mahdollisuuden joutua demonien valtaan. Tuon aamun tapahtumat muistuttivat siitä, ettei mikään koulutuksen tai oppineisuuden määrä voi estää Saatanaa käyttämästä demonisia voimiaan. Kuitenkin jälleen Jumalaa siitä, että hän vapautti Jonathanin Saatanan otteesta ja auttoi minua tajumaan, että joka päivä taistelemme hengellistä pahuutta vastaan yhteiskunnan kaikilla tasoilla.

30. maaliskuuta

Vaikeiden alueiden haaste

Osanottajat: Kaksi pariskuntaa ja näkymätön televisiotuottaja

Mies ja vaimo istuvat sohvalla seuraamassa televisiota. Ovelle koputetaan ja toinen pariskunta astuu sisään ja ehtii nähdä uskonnollisen ohjelman lopun.

Toimittaja: Evankelioimiskokousten päätteeksi noin 2 000 uutta uskovaa kastettiin. Lisää kasteita on suunnitelmassa ja adventtikirkkoon liittyvien uusien uskovien määrä nousee arviolta yli viidentuhannen.

Kun kuulemme tällaisista menestyksekkäistä kokoussarjoista, mieleen tulee Apostolien tekojen 2. luvun profetia: "Viimeisinä päivinä, sanoo Jumala, minä ruodatan Henkeni kaikkiin ihmisiin. -- Mutta joka huutaa aruksi Herran nimeä, se pelastuu. -- ja päivä päivältä Herra liittää heidän joukkoonsa niitä jotka pelastuivat."

1. mies: Tuohan oli valtavaa! Kuvitellaan tuhansia ihmisiä istumassa taivasalla sateista, myrskytuulista ja sähkökatkeksista välittämättä, jotta saisivat kuulla evankeliumia.

1. vaimo: Ja kokoussarjan päätyttyä kastejuhla kesti monta tuntia, kunnes kymmenet pastorit olivat kastaneet kaikki uudet uskovat! Kumpi evankeliointi olisi täälläkin yhtä helppoa. Meidän seurakuntaamme liittyy vain jokunen silloin tällöin. Kun kuulee tuhansista uusista kristityistä sellaisissa maissa kuin Intiassa, Papua -Uudessa Guineassa ja Filippiineillä, tekee mieli antaa uhrilahjansa työn tukemiseen siellä. Tuntuu, että siellä uhrilahjoista on todella hyötyjä!

2. vaimo: Se on totta, mutta Jumala haluaa meidän tukevan evankelioimistyötä kaikkialla maailmassa -- vaikeissa paikoissa yhtä lailla kuin alueilla, joilla sielujen voittaminen etenee hyvin. Intian seurakunta ei juuri kasvanut ensimmäisten sadan vuoden aikana. Mutta joitakin vuosia sitten evankeliointi suorastaan räjähti kasvuun. Jos olisimme lakanneet tukemasta työtä Intiassa vain siksi, että se eteni hitaasti, monet eivät olisi koskaan kuulleet Jeesuksesta!

Jokaisella ihmisellä on oikeus saada kuulla sanoma pelastuksesta. Ajatelkaa niitä ihmisiä, jotka vielä odottavat esimerkiksi 10/40 -ryöhykkeellä. En usko, että meidän tehtävämme on pohtia sitä, millaisia tuloksia rukouksillamme ja taloudellisella tuellamme on.

2. mies: Ole miettinyt tuota paljon viime aikoina. Kuten tiedätte, seurakunta kasvaa Pohjois-Amerikassa hyvin hitaasti. Olen pohtinut, miten amerikkalaiset saataisiin kiinnostumaan evankelioimista.

1. mies: Luin juuri äskettäin pyrkimyksistä saavuttaa tuo maallistuneiden ihmisten joukko. Sitä varten on aloitettu uusi televisiosarja The Evidence. Adventtikirkkohan on lähettänyt televisiossa ohjelmaa jo yli 50 vuotta, mutta niiden katsojat ovat yleensä jo olleet jollain tavalla kiinnostuneita uskonnosta. Miljoonilla ihmisillä on kuitenkin monia kysymyksiä, joihin he eivät ehkä koskaan lähtisi etsimään vastauksia kirkosta. Tämä uusi ohjelma on heitä varten.

2. mies: Kuulostaa hyvältä teoriassa, mutta miten he aikovat herättää näiden maallistuneiden ihmisten mielenkiinnon?

1. mies: Pastori Dwight Nelson kertoo tässä lehdessä, että kirkko pyrkii innokkaasti tavoittamaan ihmisiä 10/40 -ryöhykkeellä, mutta se ei ole onnistunut tavoittamaan ryöhykkeen länsiosan pohjois-amerikkalaisia. Tässä uudessa ohjelmassa tutkitaan, mitä tiede, taide, historia ja ihmisyhdän kertovat Jumalan eri ulottuvuuksista. Ohjelmassa pyritään rakentamaan siltää tieteen ja teologian välille. Siinä kysytään "mistä olemme tulleet?" ja "miksi olemme täällä?" Siinä ei kuitenkaan vain käsitellä ajatusta, että Jumala on olemassa, vaan myös sitä, että hän välittää meistä ja huolehtii meistä.

Jumala on johtanut ohjelman tekijöitä sellaisten maailmankuulujen tiedemiesten ja taiteilijoiden luo, jotka ovat olleet innokkaita puhumaan Jumalasta televisio-ohjelmassa, koska oman työnsä puitteissa he eivät voi sitä tehdä.

Sarjan pilottijaksot saivat viime vuonna kaksi huomattavaa palkintoa. Se auttaa saamaan sarjan parempien tv-asemien ohjelmistoon parempina katseluaikoina, koska tuottajat tietävät, että ohjelmat ovat hyviä ja kiinnostavia.

1. vaimo: Vaikuttaa siltä, että tämän ohjelman tuottamiseen on käytetty paljon työtä ja rukousta. Toivon, että seurakunnan jäsenet tukevat tätä uutta työmuotoa.

2. mies: Niin, tämä ohjelma poikkeaa radikaalisti siitä, mitä me seurakuntana olemme aikaisemmin tehneet. Tämän vuosineljänneksen viimeisen sapatin uhrilahjasta osa käytetään kirkon radio- ja televisiotyöhön tällaisten uudenlaisten ohjelmia tukemiseksi. Uskomme, että Jumala käyttää niitä voittaakseen sieluja, joita emme voi muuten tavoittaa.

1. mies: The Evidenceen voi tutustua myös internetissä osoitteessa www.theevidence.org.

1. vaimo: Olen iloinen siitä, että kirkkomme toimii tällä tavoin. Meidän on tehtävä parhaamme ihmisten tavoittamiseksi myös Pohjois-Amerikassa.